

Danse macabre

Ergens in de verte slaan de zware kerkklokken middernacht.

Donkere wolken pakken zich samen terwijl de duisternis alles op lijkt te slokken.

Lichte regen daalt als zilte tranen op het ondoordringbare bladerdek van de bomen die bescherming bieden aan de eenzame figuur die met opgeslagen kraag over het kerkhof dwaalt.

Geluidloos loopt hij van steen naar steen, zijn donkere waakzame ogen aftastend, namen die hem niet raken.

Eén blik was genoeg geweest. Zijn hart had een sprong gemaakt alsof de bliksem insloeg bij het zien van zo'n pure schoonheid. De stilte om haar heen, de serene rust die ze uitstraalde. Hij had zich niet af laten schrikken door haar koude ogen, maar haar liefdevol verzorgd, opgetild en voorzichtig neergevlid in haar nieuwe satijnen bed. Gelaten had ze het toegestaan, alsof het haar allemaal niets meer kon schelen. Ze was zo mooi. Een paar dagen later was hij met haar gaan rondrijden... onderweg vertellend over de schoonheid die hij zag, begeleid door een waterig zonnetje dat door de wolken piepte. Tot hij dan toch echt haar bestemming had bereikt, haar achterlatend in de kleine kring die afscheid van haar nam, iets dat hij absoluut niet kon... nooit!

Voetje voor voetje schuifelt hij verder totdat hij een eenzame treurwilg ontdekt in de verte.

Gestaag vervolgt hij zijn weg in die richting, ondertussen om zich heen spiedend of hij niemand ziet.

De boom biedt een prachtige bescherming voor zijn engeltje. De grillige zware takken lijken haar als een octopus te omarmen.

Voorzichtig laat hij zich op zijn knieën vallen en begint met zijn handen zorgvuldig de verse aarde te verwijderen.

Hij wil haar weer zien, zeggen wat hij voor haar voelt, samen met haar zijn, het liefst voor eeuwig.

Als hij uiteindelijk op het mahoniehouten deksel stuit, opent hij het en glimlacht bij het zien van zijn liefje. Hij klopt het zand van zijn kleding en haalt uit zijn binnenzak de capsule die hem naar haar zal brengen.

Consciëntieus verschuift hij haar koude lichaam een beetje en gaat bij haar liggen.

Zachtjes slaat hij zijn armen om haar heen en stopt de capsule in zijn mond. Met een klap trekt hij het deksel weer op zijn plaats en begint aan zijn laatste uitvaart, een zelf gekozen dodendans.

De treurwilg ziet het met lede ogen aan... de rust keert weer terug.